Linnoituksen vanki

Fort Finlandin linnakkeessa vallitsi helteisen unelias asemasotatunnelma. Ympäröivällä preerialla punanahat ratsastivat hiljakseen rinkiä ja ammuskelivat tuolloin tällöin tulinuolia linnoitukseen päin saamatta aikaan sen kummempaa harmia.

Linnoituksen syvimmän vankityrmän seinällä roikkui herra Hermanni Melperi, kokenut sotaratsu, jonka mieli paloi kentälle uudelleen. Hänen viime taistelustaan oli kulunut jo kuusi vuotta, ja uuteen teki mieli, sillä kypärä uhkasi ruostua. Se oli ammattisotilaalle katkera paikka.

Herra Melperi oli saanut edellisen, hävittyyn sotaan osallistumisesta kovennetun kaksoistuomion: hänet oli teljetty lukkojen taakse Fort Finlandiin ja määrätty saman tien hiljaa hirtettäväksi.

Tuomion olisi ehkä kestänytkin, jos se olisi ollut reilusti kerrasta poikki -tyyppinen. Mutta ei. Sellainen oli katsottu liian helpoksi, ja niin oli tuomio määrätty kärsittäväksi löysässä hirressä roikkuen.

Tuo kaikki oli luonnollisesti äärettömän tuskallista. Vaikka löysiä köyteen annettiinkin kohtuullisesti, se tuki herra Melperiä niinkuin yleensäkin köysi tukee hirtettävää. Se hiersi kurkkua erityisesti silloin, kun herra Melperi omistautui harrastuksilleen. Hänellä nimittäin oli tapana hiihtää, hölkätä ja soutaa pitkin preeriaa, kutakin viisituhatta kilometriä vuodessa.

Kaikkein eniten herra Melperiä kuitenkin rassasi se, että hänen oma armeijansa käytti hänen kuvaansa ikäänkuin variksenpelättimenä. Aina kun vihollisen arveltiin hiipivän lähettyvillä, herra Melperin näköinen kuvatus veivattiin linnoituksen torniin ja sinitakit huudahtelivat maltillisesti: "Böö-ö". Sen arveltiin pelästyttävän punanahkoja sopivassa määrin, suututtamatta.

Temppu oli kuitenkin kärsinyt jo inflaation, eikä vihollinen ottanut sitä ollenkaan tosissaan. Päinvastoin, se vain innostui entistä röyhkeämmäksi. Sen kätyrit hiippailivat pitkin nurkkia ja luuhasivat seinänvierustoilla, niin että heitä oli vaikea huomata. Uskaltautuipa nuori intiaanipäällikkö Nipistelevä Jalasmökki peräti avoimelle kentällekin esittämään sotatanssiaan ja uhoamaan, että hän tästä ryntää kaupunkiin ja polttaa koko linnakkeen.

Arvaa sen, että herra Melperiä harmitti. Tuollaisia nulkkeja vastaan hän ei tosin vaivautuisi taistelemaan, mutta pitäisi hänen sentään päästä kentälle itse katsomaan josko sieltä löytyisi kunnon vastusta.

Kukaan vain ei häntä sotaan päästänyt. Päinvastoin hänen lupsakkaan utelias vartijansa Ilé de la Nakkila torkkui sombreronsa alla ja tuhahteli välillä: "Mañana, mañana . . ." Keittiön naiset supattivat, ettei herra Melperistä enää sotaan olisikaan, vaan asialle pitäisi lähettää Rambo-Manolito Livingstone, pääkaupungista tullut lipevä-ääninen saarnamies, jonka uskottiin pelkällä äänellään käännyttävän pakanakansat länsimaiseen sivistykseen.

Lopulta herra Melperi ei kestänyt enää. "Jos muitten kans en mennä saa, kai yksin mennä saan", hän siteerasi tuntematonta välskäriä ja sipaisi hirttoköyden poikki housujensa prässillä.

Sitten hän asteli hillitysti raivosta kajahdellen ohi torkkuvan Ilé de la Nakkilan, läpi harmaan kiviseinän, ohi kauhistuneiden keittiön naisten, päin tulinuolien sadetta, yli pölyisen preerian suoraan vihollisen leiriin.

Herra Melperi oli lähtenyt sotaan. Ja voi kauhistus, mikä verilöyly siitä syntyikään.

Artikkelin lähde Kaleva